

[Vilhelm Rasmussen.]

svarende Maade har vi foruden Zoologi-undervisningen 10 Udflygter til forskellige Egne, ledet af en paa det Omraade særlig sagkyndig.

Det er noget, vi skal ind paa paa Seminarierne, og jeg vil bede de ærede Medlemmer af dette høje Ting overveje, om det ikke er Krav til Seminarielærerne, der nødvendiggor, at man ikke paalægger den enkelte Lærer for mange Fag, i hvilke han skal kunne gøre Fyldest paa den Maade.

Hertil kommer en anden Ting. Den nye Form for Undervisning fører med sig, at man ganske anderledes end hidtil indlader sig i Samtale, i Diskussion med sine Elever, at man anerkender sine Elevers fulde Ret til Kritik i Sagen. Ja vel, men jo mere Læreren skal kunne diskutere et Emne med sine Elever, desto større Herredomme maa han selvfølgelig have over sit Fag, og i dette ligger der atter en Grund til en betydelig Fagbegrænsning.

Hertil kommer et tredje Hensyn. Jo flere Aar Seminarieundervisningen varer, des mere modnes Eleverne. Det er ikke blot saadan, at Eleverne i det fjerde Aar er et Aar ældre med Hensyn til Viden, men de har faaet en Start ved Begyndelsen af det fjerde Aar, ifølge hvilken det er helt anderledes modne Mennesker, kritisk indstillede. Jo længere en Undervisning varer, desto mere højvoksne maa de Lærere være, der skal give Undervisning. Det er en ny Grund til, at man skal se, at der stilles store Krav.

Hertil kommer for det fjerde Specialiseringen, som vi ikke kender paa det gamle Seminarium. Men hvis der skal være nogen Mening i, at man specialiserer i to Linier, maa det dog betyde, at i hvert Fald de Lærere, der faar de Fag, som karakteriseres henholdsvis som matematisk-naturvidenskabelige eller historisk-sproglige Fag, er i Stand til at føre Undervisningen betydelig videre, end Tilfældet er i det 3-aarige Seminarium.

Og endelig kommer hertil endnu en Ting, som man ikke maa overse. Det er den overordentlig stærke Udvikling, der har været i mange Videnskaber i de senere Aar, vi kan sige de sidste 20—30 Aar, og som bevirker, at det er tvingende nødvendigt, hvis vi skal have alle Seminarier opretholdt, at give Kursus til Indførelse i de nyeste Erobringinger paa Videnskabens Omraade. Jeg behøver blot til Belysning at nævne de vældige Erobringinger, der er gjort i Fysik og Kemi i den allerseneeste Tid.

Derfor vil jeg bede de ærede Ord-

førere for de to Partier, som har stillet sig oppositionelt, om dog at tage dette med i deres Betragtninger. Jeg kan nemlig ikke se rettere end, at den højtærede Minister har Ret i, at det er rigtigt at koncentrere Undervisningen i et færre Antal større Seminarier med en større Lærerstab, saaledes at de enkelte Lærere kan nøjes med eet Fag eller i det højeste et Par nær beslægtede Fag. Og naar man saa dertil føjer, at det gøres billigere, fordi Laboratorier af enhver Art er kostbare at have og kostbare at oprette, ser jeg ikke rettere end, at dette Lovforslag er et i enhver Henseende velmotiveret Forslag.

Maa jeg saa til Slut sige, at det forbavtede mig i allerhøjeste Grad at høre det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen tale om, at der dog var andre Hensyn at tage end Hensynet til at spare. Naturligvis erkender jeg det rent principielt rigtige i dette; men hvorfor glemte saa hans Parti de andre Hensyn, der er at tage, den Gang da det nedskar den fattigste Del af Befolkningen med saa mange Millioner, eller i Øjeblikket, da det ikke vil tage det Hensyn at komme Landets ulykkelige arbejdsløse til Hjælp? Hvorfor vælger det ærede Parti og det konservative Folkeparti at tage de Hensyn, som det ærede Medlem her vil have taget, naar det gælder Oprettelse af et Seminarium, hvor man dog kan komme Befolkningen til Hjælp paa anden Maade, eller naar det gælder Militærudgifterne, medens de derimod ikke kender den allermindste Smule til at tage saadanne samfundsmæssige Hensyn, naar det gælder den mest ubluferdige Nedskaering, som vi nogen Sinde har set? Det vil jeg gerne spørge om.

Med disse Bemærkninger skal jeg endnu en Gang anbefale den højtærede Undervisningsministers Forslag til velvillig Behandling og hurtigt Vedtagelse.

Søren P. Larsen: Jeg skal ikke komme ind paa de Slutbemærkninger, det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen fremsatte. Vi kan jo tale om Arbejdsløshed, naar det staar paa Dagsordenen, og Militærvæsen, naar det staar paa Dagsordenen; her er det Spørgsmaalet om Seminariereformen, vi drøfter, og saa mener jeg, vi maa holde os til det.

Jeg vil derefter gøre den Bemærkning, at der er vist ikke Grund til at vente, at den forlængede Diskussion om dette Emne vil styrke hverken Ministeren eller det Forslag, der er fremsat af Regeringen; jeg synes, Forhandlingen her i Gaar og